

Arrest

nr. 253 887 van 3 mei 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken van 24 februari 2020 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op basis van een onderzoek van vingerafdrukken werd vastgesteld dat verzoeker in het verleden reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Slovenië.

1.3. Verweerder verzocht de Sloveense autoriteiten op 30 december 2019 om verzoeker, op grond van artikel 18.1.b. van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is

voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, terug te nemen.

1.4. De Sloveense autoriteiten willigden het terugnameverzoek in bij brief van 8 januari 2020.

1.5. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 7 februari 2020 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 24 februari 2020 nam een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer. Deze beslissing, die verzoeker, bij aangetekend schrijven ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat

de genaamde / de persoon die verklaart te heten [S.B.H.]

[...]

van nationaliteit / en van nationaliteit te zijn : Iran

het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 24.02.2020

Overwegende dat op 08/01/2020 een akkoord werd bekomen van lidstaat Slovenië op grond van artikel 18(1)b van de Verordening (EU) Nr 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublinverordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 10/02/2020 een beslissing ‘26quater’ werd betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat betrokkene op 10/02/2020 expliciet werd ingelicht, in een taal die de betrokkene begrijpt of met bijstand van een tolk, dat het document “Verklaring Vrijwillige Terugkeer” een eerste stap is in de organisatie van zijn overdracht en hem werd overhandigd om hem de kans te geven duidelijk en expliciet kenbaar te maken mee te zullen werken aan de organisatie van zijn overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat en in dat kader ook zijn meest recente contactgegevens mee te delen.

Overwegende dat binnen de 10 dagen na de betekening op 10/02/2020 van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) geen door de betrokkene ingevulde en getekende “Verklaring Vrijwillige Terugkeer” werd ontvangen, dan ook duidelijk blijkt dat betrokkene er doelbewust voor probeert te zorgen dat een overdracht aan de betrokken lidstaat niet verder georganiseerd kan worden.

Overwegende dat de betrokkene bovendien, in een taal die de betrokkene begrijpt of met bijstand van een tolk, expliciet werd ingelicht van het feit dat het niet meewerken aan de organisatie van zijn overdracht, door in dit geval niet binnen de 10 dagen te rekenen vanaf de dag na de betekening van bovenvermelde beslissing kenbaar te maken via het ingevuld en getekend document “Verklaring

Vrijwillige Terugkeer" dat hij zal meewerken en zijn meest recente en volledige contactgegevens mee te delen, aanleiding geeft tot een verlenging van de overdrachtstermijn conform artikel 29(2) van Verordening 604/2013.

Overwegende dat uit het voorgaande dan ook redelijkerwijs kan worden geconcludeerd dat de betrokkene doelbewust buiten bereik probeert te blijven van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht en zich dus aan de autoriteiten onttrekt, wordt beslist de overdrachtstermijn conform artikel 29(2) van Verordening 604/2013 te verlengen."

Dit is de bestreden beslissing.

1.7. Op 29 januari 2021 maakte verweerder het verzoek om internationale bescherming over aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker is gegriefd door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Ter terechtzitting is gebleken dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker indiende ter behandeling werd overgemaakt aan de commissaris-generaal. Dit verzoek zal derhalve in België worden behandeld. Daargelaten de vraag of voorliggend beroep tijdig werd ingesteld, dient in ieder geval te worden vastgesteld dat ter terechtzitting niet wordt aangetoond dat er nog een actueel belang bestaat bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing en deze vaststelling volstaat om het ingestelde beroep als onontvankelijk af te wijzen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK